

Arrest

**nr. 74 498 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 20 mei 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 31 maart 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt betekend op 20 mei 2011 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde Nigeriaans paspoort kan door onze diensten niet aanvaard worden. Uit onderzoek van de MRZ-code door de Centrale Dienst der Beteugeling van Valsheden is gebleken dat deze code foutief is. Het gaat dus om een paspoort dat niet officieel werd afgeleverd. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Bijgevolg is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. Niet in het bezit van een geldig paspoort. (...)“.

1.3. Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 20 mei 2011 betekend werd onder de vorm van een bijlage 13, vormt de tweede bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“(...) De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. Niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Ontvankelijkheid van het beroep

De Raad acht het beroep ambtshalve onontvankelijk voor zover de nietigverklaring gevorderd wordt van de tweede bestreden beslissing. Verzoeker laat immers na een middel te ontwikkelen tegen voormelde beslissing die ertoe strekt verzoekers illegale verblijfssituatie vast te stellen en die steunt op eigen juridische en feitelijke overwegingen.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker op, *“Schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van de zorgvuldigheids-plicht.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaard-

baar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidscontroletoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd.

Verder wordt algemeen aanvaard dat de materiële motiveringsplicht uit ten minste drie onderdelen bestaat : de motieven moeten kenbaar zijn, feitelijk juist zijn en ten slotte draagkrachtig zijn, d.i. de beslissing effectief rechtens kunnen dragen en verantwoorden.

De motivering van verwerende partij is de volgende(...)

Het is voor verzoeker helemaal niet duidelijk waarom verwerende partij beweert dat de aanvraag niet vergezeld ging van een internationaal erkend paspoort.

Verzoeker voegde bij zijn aanvraag zijn Nigeriaans paspoort, (stuk 2)

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij stelt dat het paspoort van verzoeker niet officieel zou zijn afgeleverd.

Het paspoort van verzoeker werd nochtans afgeleverd door de Nigeriaanse Ambassade, (stuk 3)

Verzoeker begrijpt niet waarom de Centrale Dienst ter Beteugeling van Valsheden beweert dat de code op het paspoort van verzoeker vals zou zijn.

Verzoeker begrijpt helemaal niet hoe verwerende partij kan besluiten dat het paspoort van verzoeker een foutieve code bevat.

Verzoeker begrijpt niet hoe verwerende partij tot deze vaststelling kan komen louter en alleen op basis van informatie verkregen van een Belgische instelling.

De ambassade van Nigeria te Brussel bevestigt dat de het paspoort van verzoeker wel degelijk authentiek is. (stuk 3)

De bestreden beslissing werd op gebrekkige wijze gemotiveerd. Dit maakt dat de motiveringsplicht werd geschonden door tegenpartij.

Dit wijst niet enkel op een schending van de motiveringsplicht maar ook op het uitermate onzorgvuldig handelen van verwerende partij.

Zorgvuldig handelen impliceert dat de bevoegde overheid de nodige kennis verwerft over alle relevante (feitelijke) gegevens, d.w.z. alle gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden. Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd.

Verwerende partij heeft zeer weinig inspanning geleverd om de nodige kennis te verwerven over de feitelijke gegevens die relevant zijn in deze zaak.

Verzoeker is wel degelijk in het bezit van een geldig internationaal paspoort, afgeleverd door een officiële daartoe gemachtigde instantie, (stuk 3)

Zowel de motiveringsplicht als de zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden door verwerende partij.

Om deze redenen wenst de verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Betreffende de vermeende schending van de art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet, artikels die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Verder laat de verwerende partij gelden dat: het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen, voor wat betreft de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten(...)

Verzoeker vindt dat het niet duidelijk is waarom de gemachtigde beweert dat de aanvraag niet vergezeld ging van een internationaal erkend paspoort. Verzoeker begrijpt niet waarom de Centrale Dienst ter Beteugeling van Valsheden beweert dat de code op het paspoort van verzoeker vals zou zijn; In zoverre verzoeker de vaststelling van de valsheid zou betwisten laat de verwerende partij gelden dat de valsheid werd vastgesteld door specialisten inzake vervalsingen. De verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar de website van de specialisten inzake vervalsingen van het ocrf-cdbv (de centrale dienst voor de bestrijding van valsheden): http://www.polfed-fedpol.be/org/org_dgj_dif_nl.php#dif03.

De Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden (verder CDBV) staat in voor de aanpak van:

- *De problematiek van het valse geld (CDBV-M). Deze afdeling is gehuisvest in de gebouwen van de Nationale Bank van België.*
- *De valse en vervalste identiteitsdocumenten (CDBV-D).*
- *De problematiek van de vervalsing van en de fraude met andere betaalmiddelen, zoals kredietkaarten (CDBV-C).*
- *De andere vormen van valsheden en namaak, zoals van dure merkkledij, miskenning van auteursrechten of andere vormen van piraterij voor zover het over georganiseerde criminaliteit gaat (CDBV-P).*

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het door deze dienst gevoerde politieel onderzoek van de MRZ-code oftewel 'Machine Readable Zone'.

De techniciteit van een 'Machine Readable Zone' en waarom een agent of een documentlezer op basis van dit MRZ besluit tot valsheid, behoort uiteraard tot de beoordeling van de specialisten van de politie en de informatica van hun documentenlezers.

De gemachtigde van de Staatssecretaris mag zich terecht op deze expertise en de in casu gedane controle baseren om te oordelen dat uit een politieel onderzoek is gebleken dat het om een vervalsing gaat. Juristen in het algemeen hebben in deze niet dezelfde expertise, noch beschikken zij over voornoemde documentenlezers. Zulks neemt echter niet weg dat zij kunnen vaststellen dat in het administratief dossier een e-mail van bovenvermelde specialisten zit en dat hun bevindingen uiteraard vakkundig zijn en het dus redelijk en zorgvuldig is om deze conclusie te volgen.

In casu kwam dit oordeel van een specialist van de CDBV via een e-mail die zich in het administratief dossier bevindt.

Verzoekers beschouwingen kunnen hier geen afbreuk aan doen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoeker zijn enig middel niet ernstig is."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Dit houdt in dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven duidelijk moeten zijn voor hem tot wie de beslissing is gericht. De vraag of de motivering afdoende is, moet bijgevolg in concreto worden beoordeeld met inachtneming van alle gegevens uit het administratief dossier (zie I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, in *Administratieve Rechtsbibliotheek* Brugge, Die Keure, 1999, p. 143 en 145).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag een kopie van zijn Nigeriaans paspoort voegde.

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij dit paspoort niet aanvaardt omdat "Uit onderzoek van de MRZ-code door de Centrale Dienst der Beteugeling van Valsheden is gebleken dat deze code foutief is." Op grond hiervan concludeert de verwerende partij "Het gaat dus om een paspoort dat niet officieel werd afgeleverd."

3.6. In het administratief dossier bevindt zich een nota opgesteld door attaché K.A. op 21 februari 2011 waarin gesteld wordt:

“ID: Nigeriaans paspoort MAAR

° Na controle van de MRZ-code gaat het mogelijk om een vervalsing (drie fouten gevonden)

° Overgemaakt aan Jente voor controle: bevestigd dat het vals is.”

In het administratief dossier bevindt zich verder de afdruk van een e-mailuitwisseling tussen Jente D.B. die blijkens zijn e-mailadres een ambtenaar is van de FOD Binnenlandse Zaken en een genaamde “Johan” die een e-mailadres heeft bij skynet.be. Op 29 maart 2011 vraagt Jente D.B. aan “Johan”: *“In bijlage kan u een Nigeriaans paspoort terugvinden waarvan de MRZ-code bij een eerste check niet blijkt te kloppen. Kan u bevestigen dat het om een vals paspoort gaat?”* Op dezelfde dag mailt “Johan” via het e-mailadres bij skynet.be terug aan Jente D.B. met de melding *“De MRZ klopt inderdaad niet. Het paspoort werd dus niet officieel afgeleverd.”* Op 30 maart verstuurt Jens D.B. dit mailbericht naar attaché K.A.

3.7. De bestreden beslissing vermeldt een *“onderzoek van de MRZ-code door de Centrale Dienst der Beteugeling van Valsheden”* maar dit vindt geen steun in het administratief dossier. Uit het gestelde in punt 3.7. blijkt dat er slechts een e-mailverkeer heeft plaatsgegrepen tussen Jente D.B. en een “Johan” wiens hoedanigheid nergens vermeld wordt. Het administratief dossier bevat geen officieel document van de *“Centrale Dienst der Beteugeling van Valsheden”* met daarin de concrete resultaten van de controle van de *“MRZ-code”* van verzoekers paspoort.

3.8. De bestreden beslissing steunt derhalve niet op een deugdelijke feitenvinding. Noch de bestreden beslissing noch het administratief dossier laten toe nader te begrijpen *“hoe verwerende partij kan besluiten dat het paspoort van verzoeker een foutieve code bevat.”* Deze tekortkomingen kunnen niet aposteriori rechtgezet worden in de nota met opmerkingen.

3.9. Er dient derhalve geconcludeerd te worden dat zowel de formele motiveringsplicht als de zorgvuldigheidsplicht geschonden werden.

Het enig middel is gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 maart 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 20 mei 2011.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA